

Arrest

nr. 211 915 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 15 november 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 december 2015.

1.2. Op 29 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 juli 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Sawati, gelegen in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U bent een Tadzjiek van etnische origine en bent een soennitische moslim. U bent analfabeet en ongehuwd.

In hamal 1393 (april 2014 volgens de westerse kalender) begon u te werken als bewaker van de schrijn van Pir Saheb. Op 11 assad 1394 (10 juli 2015 volgens de westerse kalender) 's avonds trokken twee gewapende taliban naar deze schrijn. Op dat ogenblik waren er twee personen aanwezig. De taliban vroegen waarom zij aan het bidden waren en de zegen vroegen van een persoon die reeds overleden was. Vervolgens schoten de taliban deze twee personen dood. Op het ogenblik van de feiten bevond u zich in de tuin. Toen u terugkeerde naar de schrijn, zag u de twee lijken liggen. Ondertussen hadden verschillende mensen zich verzameld rond de levenloze lichamen en was ook de politie verwittigd. Toen u 's avonds terugkeerde naar huis en uw vader A. R. op de hoogte bracht van wat er was gebeurd, zei hij dat u mogelijk problemen zou kunnen krijgen omdat u in de schrijn werkte als bewaker. De daaropvolgende ochtend belde uw vader zijn vriend H. M. met wie u vervolgens naar het centrum van Laghman bent getrokken. U heeft in totaal vier tot vijf dagen bij H. M. verbleven tot u met de hulp van een smokkelaar erin bent geslaagd Afghanistan te verlaten.

U heeft gereisd via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Slovenië, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland. Na een reis van ongeveer vier tot vierenhalve maand bent u uiteindelijk op 15/11/2015 aangekomen in België waarna u op 03/12/2015 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

U haalt aan dat na uw vertrek uit Afghanistan vreemden twee maal naar uw woning zijn gekomen en naar u hebben gevraagd. De derde maal hebben zij een dreigbrief afgeleverd bij u thuis.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), de taskara van uw vader (origineel), een dreigbrief van de taliban (origineel), uw werkbadge (origineel), een klacht die uw vader heeft neergelegd bij de autoriteiten aangaande uw problemen (origineel), een brief van uw werkgever ter bevestiging van uw problemen (origineel) en de omslagen (origineel) waarin u deze documenten ontvangen heeft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan uit uw asielrelaas afgeleid worden dat de directe aanleiding voor uw vertrek is ingegeven door uw vrees voor de taliban die twee malang (een persoon die zijn leven wijdt aan het dienen van een schrijn) van de schrijn van Pir Saheb hadden doodgeschoten op het ogenblik dat u daar aan het werk was als

bewaker. In dit verband dient er echter op gewezen te worden dat uw verklaringen hieromtrent geenszins aannemelijk overkomen.

Allereerst bent u er niet in geslaagd op een overtuigende wijze uiteen te zetten waarom u een persoonlijke vrees voor vervolging zou hebben in de zin van de Vluchtelingenconventie bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. U haalde meermaals doorheen het gehoor aan dat u geviseerd werd door de taliban omwille van uw professionele activiteiten als bewaker van een religieus schrijn (CGVS, p.16, p.25). In dit opzicht dient er in de eerste plaats opgemerkt te worden dat ondanks deze vrees u uitgaande van uw verklaringen persoonlijk nooit in aanraking bent gekomen met de taliban, evenmin in het verleden (CGVS, p.17, p.22). Ofschoon u beweerde aan het werk te zijn geweest op het ogenblik dat de twee taliban naar de schrijn waren gekomen, bevond u zich niet op de plaats van het eigenlijke gebeuren, maar in de tuin daarnaast omdat u deze moest afsluiten aangezien de avond was gevallen. Evenmin had u de daders van de aanslag gezien. Weliswaar beweerde u schoten te hebben gehoord, maar u had hier verder niet bij stilgestaan omdat er in uw regio ook schoten werden afgevuurd als er bijvoorbeeld een baby werd geboren. Pas toen u was teruggekeerd naar de schrijn en daar de levenloze lichamen van de malang had aangetroffen, besepte u dat er een aanslag had plaatsgevonden. Het waren ook de omstaanders die u hadden verteld dat de daders in feite taliban waren (CGVS, p.16, p.20). Overigens werkte u al meer dan een jaar als bewaker van deze schrijn zonder voordien ooit problemen te hebben gekend omwille van uw werkzaamheden (CGVS, p.11-p.12, p.18). Een toch wel merkwaardige vaststelling aangezien u verklaarde dat deze schrijn door de taliban gezien werd als een ware doorn in het oog. De taliban waren volgens u gekant tegen alle schrijnen omdat ze niet wilden dat dorpelingen om de zegen van een overleden persoon vroegen. Ook het feit dat meisjes of vrouwen gingen bidden in een schrijn was allesbehalve conform de wil van de taliban (CGVS, p.20). Aangezien u beweerde dat zelfs een paar personen uit uw dorp aangesloten waren bij de taliban en de taliban overal hun spionnen en informanten hadden (CGVS, p.17), is het verwonderlijk dat de taliban alsnog meer dan een jaar zouden hebben gewacht om u persoonlijk te viseren en zich nooit eerder persoonlijk tot u hadden gericht om u te verplichten te stoppen met uw werk als bewaker van deze schrijn. Te meer daar u verklaarde dat uw huis recht tegenover deze schrijn was gelegen (CGVS, p.17) en u bovendien een zichtbare functie had als bewaker van deze schrijn die door mensen van her en der werd bezocht (CGVS, p.22). Als er al geloof mag gehecht worden aan het feit dat er een aanslag heeft plaatsgevonden op deze schrijn - waarvan u het evenzeer nalaat enig bewijs voor te leggen ofschoon u beweerde dat dit incident in de pers was verschenen (CGVS, p.21) - bent u er echter in het licht van deze elementen niet in geslaagd op een geloofwaardige manier hard te maken dat u hierbij een persoonlijk doelwit zou zijn geweest van de taliban.

Verder blijkt uw asielrelaas enkele tegenstrijdigheden te bevatten die werden vastgesteld tussen enerzijds uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds uw verklaringen bij het Commissariaatgeneraal (CGVS), die zodoende uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate onderuit. Wat deze tegenstrijdigheden betreft, dient er in de eerste plaats te worden opgemerkt dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u in staat was geweest om bij de DVZ de belangrijkste elementen van uw asielrelaas te vertellen, wat u ook bevestigd heeft. U voegde hieraan toe geen verdere opmerkingen te hebben wat betreft de verklaringen die u eerder had afgelegd bij de DVZ (CGVS, p.2).

Ten eerste had u bij de DVZ verklaard dat u werkte voor de lokale politie op een pelgrimsplaats (Vragenlijst DVZ, dd.09/02/2016), terwijl u bij het Commissariaat-generaal beweerde geenszins voor de autoriteiten te werken, maar in feite voor een privéorganisatie van Pir Saheb Naqib Gailani. Nadien herhaalde u nogmaals dat u zeker niet de job deed van een bewaker voor de overheid, de politie of het leger waarbij u zodus wederom bevestigde geen professionele activiteiten te hebben uitgevoerd voor de autoriteiten (CGVS, p.17-p.18). Geconfronteerd met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid, kon u niet meer dan uw oorspronkelijke verklaring te ontkennen en vermoedde u dat de DVZ mogelijk een fout had gemaakt (CGVS, p.25). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen verschoningsgrond voor dergelijke opmerkelijke tegenstrijdigheid; te meer aangezien u uw persoonlijke vrees voor de taliban volledig linkt aan uw professionele activiteiten als bewaker wat dan ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen evenzeer aan het wankelen brengt. U ondertekende bovendien het verslag van het onderhoud op DVZ voor akkoord en bij aanvang van het onderhoud op het CGVS had u geen opmerkingen over het vorige onderhoud, behalve dat het kort was (CGVS p. 2).

Ten tweede had u verklaard bij de DVZ dat de taliban een dreigbrief hadden afgeleverd bij u thuis twee à drie dagen nadat u was vertrokken naar de woning van H. M. in Laghman (Vragenlijst DVZ, dd. 09/02/2016). Bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter dat de taliban deze brief maar liefst twee maanden na het incident hadden verstuurd (CGVS, p.4, p.22) wat dan ook allesbehalve steek houdt, gelet op het feit dat u verklaarde bij het CGVS meteen na het incident naar Laghman te zijn getrokken en u amper vier tot vijf dagen heeft verbleven bij H. M. alvorens u met een smokkelaar aan uw tocht naar Europa bent begonnen (CGVS, p.16, p.24). Gewezen op deze frappante tegenstrijdigheid kon u ook in dit geval niet anders dan louter te ontkennen dit zo verklaard te hebben bij de DVZ (CGVS, p.23) wat dan ook wederom als niet afdoende aanvaard kan worden.

Voorts bleken uw verklaringen bij het Commissariaat-generaal eveneens in schril contrast te staan vergeleken met de door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanspraak. Ofschoon u, zoals reeds eerder hierboven aangehaald, tegenstrijdige verklaringen had afgelegd bij zowel de DVZ als het Commissariaat-generaal wat betreft het tijdstip waarop de taliban een dreigbrief hadden afgeleverd, kon er vastgesteld worden dat beide verklaringen ook nog eens tegenstrijdig waren met de datum die vermeld stond op de door u voorgelegde dreigbrief. Hoewel u enerzijds had beweerd bij de DVZ dat deze brief twee à drie dagen na uw vertrek uit uw dorp werd afgeleverd (Vragenlijst DVZ, dd.09/02/2016) en u anderzijds bij het Commissariaat-generaal had beweerd dat deze brief pas twee maanden na het incident werd verstuurd (CGVS, p.4, p.22), stond er in deze dreigbrief de datum 10 of 15/06/1394 genoteerd (19 of 24 augustus 2015 volgens de westerse kalender). Aangezien u verklaarde dat de aanslag op de pelgrimsplaats op 11 assad 1394 (10 juli 2015 volgens de westerse kalender) was gebeurd, kan hieruit afgeleid worden dat deze brief meer dan één maand na het incident werd verstuurd, wat dan ook niet overeenkomt met uw eerdere. Er mag verwacht worden van een verzoeker dat hij tenminste op de hoogte is van de inhoud van de door hem neergelegde stukken ter staving van zijn asielmotieven. Uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk op de hoogte was van de inhoud van deze dreigbrief daar u verklaarde dat een medebewoner uit het opvangcentrum waar u verbleef deze brief aan u had voorgelezen (CGVS, p.23). Dat uw verklaringen dan niet stroken met de inhoud is opmerkelijk.

De inhoud van de door u neergelegde stukken bleef echter verder verbazing opwekken. Zo stond er in maar liefst twee van de door u neergelegde documenten, met name de klacht die uw vader had ingediend en de brief van uw werkgever ter bevestiging van uw problemen, dat van de bewakers waartoe ook u behoorde effectief twee bewakers werden neergeschoten door de taliban, terwijl u dan weer bij het Commissariaat-generaal had beweerd dat de twee personen die werden neergeschoten in feite malang waren, personen die hun leven wijdden aan het dienen van de schrijn en de schrijn ook schoonmaakten, en dat u de enige bewaker zou zijn geweest van deze pelgrimsplaats (CGVS, p.17, p.19). Twee uitspraken die dan ook wederom totaal haaks op elkaar stonden. Evenzeer deed het de wenkbrauwen fronsen dat er in de door uw vader neergelegde klacht stond geschreven dat u eigenlijk zou gevlucht zijn naar de woonst van een kennis in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar waartoe uw district Surkhrod evenzeer behoort, terwijl u dan weer bij het Commissariaat-generaal had aangehaald te zijn ondergedoken in het centrum van de naburige provincie Laghman (CGVS, p.9, p.16).

Uw algemene geloofwaardigheid werd dan ook in ernstige mate onderuit gehaald door zulke opvallende tegenstrijdigheden die u geenszins op een afdoende wijze wist te vergoelijken.

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat uw advocaat een kopie heeft opgevraagd van de notities van het persoonlijk onderhoud waarbij hij als enige opmerking enkele typo's in het verslag heeft vastgesteld en gecorrigeerd.

Gelet op het geheel van bovenstaande weinig aannemelijke, gebrekkige, vage en tegenstrijdige verklaringen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden. Evenmin komt u in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a en b.

Tenslotte legt u geen documenten neer die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin weten om te buigen. Wat betreft de door u neergelegde taskara's van uzelf en uw vader dient er gewezen te worden op het feit dat deze louter een aanwijzing kunnen zijn voor uw identiteit en herkomst, hetgeen hier echter niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde werkbadge wat hoogstens een aanwijzing kan zijn van uw professionele activiteiten, niet meer en niet minder.

Aangaande de klacht die uw vader heeft neergelegd bij de autoriteiten rond uw problemen en de brief van uw werkgever ter bevestiging van deze problemen, dient er bovendien op gewezen te worden dat aan documenten slechts bewijskracht kan worden ontleend, indien deze ondersteund worden door coherente, geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Hetzelfde kan opgemerkt worden over de dreigbrief van de taliban. Bovendien, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met beryumbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Surkhrod en hierbij verwijst naar het feit dat u werkte als bewaker op een pelgrimsplaats dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reële risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkte als bewaker op een pelgrimsplaats maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reële risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reële risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna KB CGVS), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: het artikel "*Ideology in the Afghan Taliban*" van Afghanistan Analysts Network van juni 2017 (stuk 2), het artikel "*Suicide bomber kills more than 30 near shrine in Afghan capital*" van World News van 21 maart 2018 (stuk 3) en het artikel "*Pakistan shrine attack: Why Islamists consider mystical Islam a threat*" van DW van 12 november 2016 (stuk 4).

Op 20 september 2018 brengt verwerende partij samen met een aanvullende nota volgende stukken bij: het "*EASO COI Report: Afghanistan security situation*" van mei 2018 en het "*EASO Country Guidance Afghanistan: guidance note and common analysis*" van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij vreest te worden bedreigd door de taliban omwille van zijn werkzaamheden als bewaker van de schrijn van Pir Saheb waar twee “malang” werden doodgeschoten door de taliban op het ogenblik dat hij er werkzaam was. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij persoonlijk nooit in aanraking is gekomen met de taliban, hetgeen niet aannemelijk is nu hij enerzijds aangeeft dat de taliban de schrijn als een doorn in het oog zagen, maar hij anderzijds aangeeft reeds meer dan een jaar als bewaker van de schrijn te hebben gewerkt zonder problemen, hij nochtans een zichtbare functie had en zelfs recht tegenover de schrijn woonde; (ii) verzoeker geen bewijs voorlegt van de aanslag op de schrijn; (iii) verzoekers opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden bevatten aangaande het feit of hij al dan niet voor de politie tewerkgesteld was op de pelgrimsplaats, dan wel of dit voor een privéorganisatie was en hij bovendien incoherente verklaringen aflegt over het tijdstip waarop de dreigbrief van de taliban werd afgeleverd aan zijn woning; (iv) verzoekers verklaringen over het tijdstip waarop de dreigbrief van de taliban werd afgeleverd aan zijn woning hoe dan ook niet overeenstemmen met de inhoud van de door hem voorgelegde brief; (v) uit de door verzoeker voorgelegde stukken bovendien blijkt dat twee bewakers aan de schrijn werden gedood en dus niet “malang” zoals verzoeker verklaarde en uit de klacht tevens blijkt dat verzoeker naar een kennis in Jalalabad zou zijn gevlucht en dus niet naar Laghman; (vi) verzoekers advocaat enkel enige opmerkingen omtrent typfouten laat optekenen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud en (vii) de door verzoeker voorgelegde stukken niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48/2 en 57/7ter van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft aldus een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet werd daarentegen opgeheven bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het eerste middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst uit angst ontvoerd of gedood te worden door de taliban omdat hij de zoon is van de chauffeur van commandant Shir Arab, is het de Raad volstrekt onduidelijk waarop hij deze vrees steunt. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij aangeeft dat zijn vader als slager heeft gewerkt en thans leeft van de verhuur van woningen, alsook de opbrengsten uit de verkoop van melk en yoghurt (administratief dossier, stuk 7, p. 12). Bovendien heeft verzoeker ook gedurende het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal melding gemaakt van deze vrees, daar hij zijn vrees steunde op het feit dat hij geveiseerd zou worden door de taliban omwille van zijn werkzaamheden als bewaker van de schrijn van Pir Saheb.

Verzoeker vervolgt dat zijn profiel als bewaker van de schrijn van Pir Saheb niet wordt betwist door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en merkt, onder verwijzing naar UNHCR “*Eligibility Guidelines*” van 19 april 2016, op dat dit een risicoprofiel vormt. Hij voegt hieraan toe dat niet ontkend kan worden dat de taliban een zeer conservatieve visie hebben over de Islam, waardoor het aanbidden van schrijnen, *in casu* het bewaken ervan, als een vernieuwend element wordt beschouwd waardoor men riskeert gezien te worden als afvallige of ongelovige door de taliban. Verzoeker verwijst hierbij naar het artikel “*Ideology in the Afghan Taliban*” van Afghanistan Analysts Network van juni 2017 (verzoekschrift, stuk 2), naar het nieuwsbericht “*Suicide bomber kills more than 30 near shrine in Afghan capital*” van World News van 21 maart 2018 (stuk 3) en naar het artikel “*Pakistan shrine attack: Why Islamists consider mystical Islam a threat*” van DW van 12 november 2016 (stuk 4).

De Raad bemerkt in dit verband vooreerst dat verzoeker zijn profiel als bewaker van de schrijn van Pir Saheb niet zonder meer aannemelijk maakt, nu hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent essentiële elementen met betrekking tot zijn voorgehouden beroep. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij als lid van de lokale politie werkte op een pelgrimsplaats (administratief dossier, stuk 16, vraag 3.5.), daar waar hij op de zetel van het Commissariaat-generaal nochtans uitdrukkelijk ontkent ooit voor de autoriteiten te hebben gewerkt. Daar geeft hij integendeel aan dat hij voor een privéorganisatie van Pir Saheb Naqib Gailani werkte (administratief dossier, stuk 7, p. 17-18). Bovendien is verzoeker allerminst coherent met betrekking tot de duur van zijn werkzaamheden op de pelgrimsplaats.

Waar hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aangeeft twee jaar werkzaam te zijn geweest vooraleer zijn problemen startten (administratief dossier, stuk 16, vraag 12), ontkent hij dit op het Commissariaat-generaal en schuift hij naar voor slechts 15 à 16 maanden te hebben gewerkt alvorens de start van zijn problemen (administratief dossier, stuk 7, p. 12). Dit alles maakt dat er reeds gereede twijfel kan worden geuit bij de bewering van verzoeker als zou hij actief zijn geweest als bewaker van de schrijn van Pir Saheb.

Hoe dan ook dient erop gewezen dat, zelfs zo enig geloof kan worden gehecht aan zijn werkzaamheden, uit de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij een persoonlijk doelwit zou vormen van de taliban omwille van die werkzaamheden vermits uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij persoonlijk nooit in aanraking is gekomen met de taliban, hij bovendien geen bewijs voorlegt van de aanslag op de schrijn, zijn verklaringen omtrent het tijdstip waarop de dreigbrief van de taliban werd afgeleverd aan zijn woning onderlinge tegenstrijdigheden bevat, alsook niet in overeenstemming zijn met de inhoud van de door hem voorgelegde brief en uit de door verzoeker voorgelegde stukken bovendien blijkt dat twee bewakers aan de schrijn werden gedood en dus niet "*malang*" zoals verzoeker verklaarde en uit de klacht tevens blijkt dat verzoeker naar een kennis in Jalalabad zou zijn gevlucht en dus niet naar Laghman. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-4) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, in gebreke.

Waar verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal aangaande het feit of hij al dan niet voor de politie tewerkgesteld was op de pelgrimsplaats en over het tijdstip waarop de dreigbrief van de taliban werd afgeleverd aan zijn woning poogt te vergoelijken, stellende dat de finaliteit van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet dezelfde is als het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en hij meent dat zijn profiel niet betwist wordt zodat het argument hoe dan ook geen hout snijdt, slaagt hij er allerminst in de Raad te overtuigen. Er dient immers op gewezen dat de verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Aangaande de vaststelling dat zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal niet in overeenstemming zijn met de door hem voorgelegde documenten ter staving van zijn vluchtrelaas met betrekking tot het tijdstip waarop de dreigbrief van de taliban aan zijn woning zou zijn afgeleverd, voert verzoeker aan dat hij niet hooggeschoold is en dat zijn gehoor bovendien twee jaar na zijn verzoek om internationale bescherming plaatsvond. Hij meent dan ook dat van hem niet verwacht kon worden dat hij alles zeer precies in de tijd kan situeren en wijst erop dat hij wel degelijk in staat was om zijn vrees en de feiten chronologisch te verhelderen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker zelf aangeeft kennis te hebben genomen van de inhoud van de dreigbrief doordat een vriend van hem uit het opvangcentrum de brief heeft gelezen (administratief dossier, stuk 7, p. 23). Daarenboven dient erop gewezen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Het tijdsverloop sinds zijn verzoek om internationale bescherming (en de beweerde feiten) vormt op zich evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers ongeloofwaardige en incoherente verklaringen. De vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing dienaangaande worden derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt en geacht als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker er nog op wijst dat slechts een kleine fractie van zijn verklaringen werd beoordeeld op geloofwaardigheid en hij hieruit concludeert dat er dus geen ernstige tegenstrijdigheden zijn vastgesteld, gaat hij opnieuw voorbij aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig is en zijn verklaringen bovendien wél ernstige tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen. Daarenboven dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

Verzoeker voert geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing nog terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan.

Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Surkhrod en hierbij verwijst naar het feit dat u werkte als bewaker op een pelgrimsplaats dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkte als bewaker op een pelgrimsplaats maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen." Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen samen met een aanvullende nota het "EASO COI Report: Afghanistan security situation" van mei 2018 en het "EASO Country Guidance Afghanistan: guidance note and common analysis" van juni 2018 bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 7), waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Met het louter betwisten van dit besluit, het citeren uit persartikels en rapporten en de stelling dat de situatie in het district Surkhrod bijzonder onveilig is, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt, daargelaten de vaststelling dat deze grotendeels betrekking heeft op Kabul, immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in het district Surkhrod is gesteund. Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zou worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en *de facto* een IDP wordt, komt hij niet verder dan het uiten van een blote bewering, waarmee hij er niet in slaagt voormelde analyse in een ander daglicht te stellen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER